

den vedkommende Minister søgt den, selv efter Restancekvartalets Udløb. Dertil siger saa den meget ærede Minister, at han erkender, det er vigtigt for vor politiske Værneds Vedkommende — jeg vil ikke sige, vi dengang gik i Værneds, thi det gjør vi snarere nu. Indtil 1863 — det er 14 Aar, som jeg ikke har Noget imod, at man kalder vor politiske Værneds — konstaterer den høitærede Minister, at dette har været Tilfældet. For dette Tidrum er den høitærede Minister og jeg enige i, at hver Gang der har foreligget et Tilfælde som nu her, at en Tillægsbevillingslov ikke er vedtagen, ikke er bleven behandlet tilende, inden Restancekvartalets Udløb, har man dog saa hurtigt som muligt søgt at faae Bevilling for de allerede afholdte og paa Statsregnskabet optagne Udgifter. Det var Reglen indtil 1863. Men hvad har nu været Reglen siden? Derom ere vi foreløbig uenige. Jeg beder da den høitærede Minister at vise mig, at noget Andet har været Reglen siden 1863, og at der i de sidste 18 Aar har foreligget Tilfælde ligesom det, Ministeren staar i nu. Men der er den høitærede Minister ligesaa vildfarende, som han tidligere var med Hensyn til de første 14 Aar; thi i de sidste 18 Aar fra 1863 og til den sidste Tillægsbevillingslov 18de Juni 1880 har Reglen været den, at den ordinære Tillægsbevillingslov for det paagældende Finantsaar er udkommen i selve Finantsperioden, inden Restancekvartalets Udløb. Hvor har da nu den ærede Minister sit Exempel fra, hvor har han Mønstreret til Efterligning? I de første 14 Aar gaar ethvert Exempel indom ham, og i de sidste 18 Aar, Ministeren henviser til, foreligger der intet Tilfælde, der kan sammenlignes med hans, netop fordi vi i disse 18 Aar hvert Aar have faaet vedtaget Tillægsbevillingslovene indenfor den ordinære Tid. Summen deraf er, at, hver Gang der har foreligget Tilfælde som det, den ærede Minister staar i, lige fra 1849 til 1881, har enhver vedkommende Minister søgt Dækning for afholdte Udgifter, selv om Restancekvartalet er udløbet, ved den forelagte Tillægsbevillingslov. I disse 32 Aar, baade de 14 politiske Værnedsaar og de følgende, da vi synes at skulle gaa i Værneds, i alle disse Aar har netop den Regel været fulgt, som jeg her nævnte. Det Splinternerne, det er det foreliggende Tilfælde, og det ligeledes Splinternerne er, at den ærede Minister ligeoverfor dette Tilfælde ikke engang føler sig kaldet til at søge en Tillægsbevilling. Den ærede Minister vil søge Undskyldning for dette Forhold ved at komme med enkelte Udtalelser, som jeg nærmere skal omtale, men som aldeles ikke vedrøre den Sovebregel, jeg her har nævnt. Jeg har nævnt, hvorledes det hang sammen i de sidste 18 Aar, som den høitærede Minister hanger sig i. Jeg har hele Listen her hos mig. Den høitærede Minister kan ikke paavise et eneste Aar i dette Tidrum, uden at Tillægsbevilling er givet inden

Restancekvartalets Udløb. Man kan altsaa ikke herfra hente noget Exempel for sit Tilfælde; han er aldeles renonce paa Exempler i den Henseende, saa splinternerne er hans Stilling i dette Spørgsmaal. Nu siger den høitærede Minister: Ja, men man har dog strøget Bevillinger under Behandlingen af Tillægsbevillingsloven og henvist dem til Statsrevisionen. Det er utvivlsomt sket for adskillige Posters Vedkommende nu og da, men overfor en Conseilspræsident, der kommer med saadanne Grunde for at udfylde sin Stilling overhovedet til Tillægsbevillingsloven, er det nødvendigt at forklare det noget nærmere. Naar man forhandler om Tillægsbevillingsloven, kan der deri fremkomme visse Poster, som man ubetinget ikke vil bevilge, og som man altsaa udflyder, uden selvsølgelig derfor strax at reise nogen Anklage. Det er idetmindste antaget som Regel, at Spørgsmaalet om Anklage ikke reises, før Sagen og Beløbet's Anvendelse er drøftet yderligere af Statsrevisionen. Jeg nævner saaledes, da den høitærede Minister nebsatte Kassebeholdningen med 7 à 800,000 Kr., fordi han paa egen Haand laante dem ud til den østjydske Bane. Jeg vil nævne, da han nebsatte Kassebeholdningen med $\frac{1}{2}$ Million for paa egen Haand at laane dem ud til Planterne fra Bestindien, eller da han paa egen Haand sendte en Kommission til Bestindien og udgav nogle halve Sneje Tusinde Kroner, eller hvormange Penge det nu var, heril. Det kommer op paa en Tillægsbevilling. Vi se disse Bevillinger fremsatte. Rigsdagen vil ikke hverken nu eller senere bevilge disse Udgifter, ja har saa selvsølgelig ikke Andet at gjøre end at negte dem. Men det staar ikke i fjerneste Forbindelse med selve Behandlingen af Tillægsbevillingsloven og Nødvendigheden af at fremlægge den. Et er, at Ministeren vil finde det nødvendigt at fremlægge den, et Andet er den frie Behandling i Rigsdagen. Men der kan ogsaa gives andre Poster, som ere tvivlsomt egnede til Indstilling, idet der trænges til saadanne Oplysninger, som vedkommende Finantsudvalg ikke vilde kunne erholde i rette Tid, uden enten at valde Administrationen stor Uleilighed eller ogsaa udsætte Behandlingen for meget; naar Karakteren af disse Bevillinger ikke er et stærkt Angreb mod Representationen og der blot er et Minimum af Tillid i saadanne Forhold — selv om der er et meget betydeligt Quantum Mistillid i andre Forhold tilstede hos Representationen mod Regjeringen — sige vi, at vi ikke kunne indstille disse Poster til Bevilling. Vi ville ikke paastaa, at saadanne enkelte Poster ikke desuagtet kunne komme til at passere og faae en Slags Indemittet gennem Statsrevisionen, naar de blive omhyggeligt undersøgte af denne, hvortil vi ikke have Tid, og saa blive de udflydte. Derom kan der være mer eller mindre forskellige Meninger. Denne Fremferd i sidste Tilfælde er altid en